

שאלים בכלי אש

ד"ר אריאל רוזו-צבי

"לא ניתנה תורה על מנת זו אלא לקדוש
את שמו הגדול... שופר דמים לגוי ליטון
שהוא שופר דמים לישראל" (סדר אליהו)
רבנן פרשנה ברכ'.

לא בכדי מוכא קידוש השם, כמתרדר בפניהם. בראויו למתן התורה ולשמירתה, סמוך לאיסורין חמורים המכוננים לישראל ומתייחסים גבור להליכתו שלפני נוכרי. לא בלבד שהמוסה אינו נתן לחולקה, ומשנתנה למשיח רשות להשחית אין הוא מבידיל בין יהודו לנוכרי ובין מותר לאסור, אלא מסר שורתו של ישראל מעבירה לישראל ולכל בא עולם – והוא עניין קידוש השם – אינו סובל חולקה מוסרית בזון.

חווגם דתיהם, ובראשם הרבניים הראשיים
חברו יחד עם גורמים לאומניים, בחלקם
דתאים גם הם, וגם גופים אחרים, ופעלו
למניעת הסגרתו של מי שנפקד דיינו כרוצח
במדינה מערבית, שמשפטה משמשב
השאוג לזרנויות מצערניות בנות.

17-16 : 12/12/86 - 1930

הקדוש הם ביטוי סינופטי – זה כוחם, אך זו
גם עשויה להיות המלכודת למי שאינו קורא
בכוון את מכתב חמץיאות.

הכלות רבות הן פרי ניסיון בן הזמן, שם
קורו בהיעדר מדינה עצמאית, חברה שווה
זכויות במשפחה העמים. בתקופת השולחן
ערוך לא חתרמו על אמנויות בין מדיניות

Digitized by srujanika@gmail.com

**ישראל שחטא, אמן
יזהיז כל בזע יברוא זרא**

למשפט הוגן ולהגנה על
זכויותו. אך אין הוא ראי

לפרנס על מעשיהם

שאחת מהן היא מדינותו העצמאית של יהודיה. העברות מושגים והלכות שהמכוננים לשעתם, נתיעתם במצוות אובייקטיבית שונה בתכלית, אין יכולות של לעות את התכליות שלשמה עוצבה התכלית. שימוש אנכרוניסטי יוצר קזר בין ההליך לחיים, בין הציבור לבין תפשי התורה ובמקורה שלנו גם מתעלם מיחסיו החוץ ש

הمدينة. במקרים רבים שימוש כזה לא רק גורר אהדריו בייטויים של קווצר רות, אלא מעורר בעניין רוב הציבור תחושה של נלע'ות. בנסיבות הזמן דיבר מראית העין ובחי' לוול השם העולול להיגות, כדי להביא לב' חינה נכונה של יוס' הולכה לממציאות החדשosa, או לפחות להבין שישיג לחוכמה, במפרטים בלבד – היא המשיקת.

ישראל שחתא, אמנים ישראל הוּא, והוא
וכאי למשפט הוגן ולהגנת כל זכויותיו, אך
אין הוא ראוי לפרש על מעשיהם. לו סכנת
חיבם ריחפה עליון, כי איז החרטשי. אלט
אנני בטוח שמחניתה טיטיטית יותר
אסירים נרצחו בצרפת מאשר בישראל, ומן
עלם לא מטרבו הרובנים בעזינו הנסגרה.

מעמדה של ישראל בכרב אומות העולם הוא עניין של פיקוח נפש, והחוצה לכבר הסכמים בין יהודים ואנוגות בין מדינות היא יסוד מסו. הכלל של "שופט דם" אצלם רמו י"שפר" הוא אחד משבע מצוות בני נח, שגם אמות העולם מוחדרים עלייהן. וכבר ראינו כי שפיכות דם חוצה גבולות. התורה, שורת חיים היא וכל נתיבותיה שלום, מזוונה עקב מעורבותם של קלטניות כזו של הרובנים עם הגנה שבטיית אטביסטית בכל מהרי, ובכך היא מרחיקה עוד יותר את הציבור היהודי ממדת ישראל. המסר שהתרבות כזו מוסרת הוא מסר לאומני

ומסר פרטיקולרייטי שלא במקומו, מסר של חוסר רגשות ושל נתק בין החיים להלכה. בסיסיותו כאלה, התערבותות כזו – אינני מוהסם לומר, ואיני מתיימר לפ██וק הלוות ולעמדו בפני רשותי – איננה עולה בקנה אחד עם תורת ישראל.

ביטוי יהודי עתיק, "כל המרhom על
אקורדים סופו מתואכדו לרוחמנים", המבטא
חוכמה عمוקה של חשיבות סדר עדיפויות
ראוי ושל סכנות הسلطניות, מן הדין
שיעמוד לפני מרדן ורבנן.

מוליך שם בפי אחת הדרימות במחוזות
"טרטיף" את הביטוי, המכונן לפניו הגיבור
הצדקן: "שמות כליל משחק לו". מי ששמיים
כליל משחק לו, עלול לעשות את הארץ
מקלט לאקורדים.